

o doručení výměru o použití složené jistoty, neplyne z toho ještě, že by výměr ten musil obsahovati i disposici se složenou jistotou.

Použití jistoty k úhradě dlužných daní je svojí povahou opatřením směřujícím k vymáhání daní. Důvodová zpráva k vlád. návrhu zákona o dopravě motorovými vozidly (tisk 942/1932) praví, že tato jistota má být pro veřejnou správu snadno dosažitelným majetkovým pramenem pro vydobytí daní podle hlavy IV. Stanoví-li však zákon č. 198/1932 Sb. v § 74, že o (promlčení a) vymáhání daní podle tohoto zákona platí předpisy (o promlčení a) vymáhání daní přímých, pak nelze při nedostatku výslovného pozitivního zákonného předpisu o kompetenci úřadů k rozhodování o použití jistoty ani z cit. důvodové zprávy usuzovati o úmyslu zákonodárce, dáti politickým úřadům právo, rozhodovati autoritativním způsobem o použití jistoty na úhradu dlužných daní, ani nelze předpisu § 7 odst. 9 vlád. nař. č. 36/1933 Sb. přikládati smysl, který by se přičil § 74 zákona č. 198/1932 Sb., nýbrž nutno usuzovati, že zákonodárce chtěl zabezpečiti jen pramen, z kterého by daň byla uhrazena, aniž současně chtěl kompetenci úřadů k vymáhání daní příslušných přenášeti s úřadů finančních na úřady politické.

Má-li tedy žal. úřad za to, že k rozhodování o použití zmíněné jistoty ke krytí nezaplacených daní z motorových vozidel jsou příslušny úřady politické, nemá názor tento opory v zákoně.

Č. 12.594.

Živnostenské právo: * Předpokladem provozování živnosti cizozemcem na území republiky Československé není, aby měl své bydliště na tomto území.

(Nález z 27. října 1936 č. 14.745/36.)

V ě c: Mořic H. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 8. března 1934 o ohlášení živnosti.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Podáním z 6. září 1933 ohlásil st-l, obchodník ve Vídni, magistrátu hlav. města Prahy, že bude provozovati v Praze obchod pleťným zbožím.

Magistrát hlav. města Prahy výměrem ze 4. října 1933 nevzal opověď tuto na vědomí na základě §§ 5, 12, 13, 55 živn. řádu, ježto st-l neprokázal zde svou zachovalost ani domovskou a státní příslušnost, nemá zde bydliště a nejmenoval zástupce v provozování živnosti.

Nař. rozhodnutím byl uvedený výměr potvrzen z důvodu, že st-l nemá na zdejším státním území bydliště.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Nař. rozhodnutím nebyla v cestě instanční vzata na vědomí opověď živnosti z jediného důvodu, totiž, že st-l nemá na území Československé

republiky řádné bydliště. Nemusí se proto nss zabývatí otázkou, jsou-li i ostatní náležitosti zákonem k nastoupení živnosti předepsané splněny.

Proti zmíněnému jedinému důvodu nař. rozhodnutí namítá st-l, že podle § 11 živn. řádu může samostatně provozovati každou živnost svobodnou ten, kdo předchozími předpisy §§ 2—10 živn. řádu z oprávnění toho není vyloučen, opoví-li živnost. Je tedy st-l oprávněn, když živnost obchodu pleteným zbožím ohlásil, živnost tu provozovati, ježto z práva toho není vyloučen. K této námitce musil nss zkoumati, je-li nastoupení svobodné živnosti, o jakou tu jde, závislé na skutečnosti, že osoba, která provozování živnosti ohlašuje, má řádné bydliště na území republiky Československé.

Žal. úřad sám neuvádí žádného předpisu živn. řádu, z něhož by bylo možno vyvoditi, že podmínkou samostatného provozování svobodné živnosti jest, aby podnikatel takové živnosti měl řádné bydliště na území republiky Československé. Ani nss takového předpisu neshledal. V § 12 živn. řádu stanoví se ovšem, že v opovědi živnosti jest uvéstí mimo jiné také bydliště podnikatelovo, ale tento předpis může míti účel jen evidenční. Ani z tohoto, ani z jiného předpisu živn. řádu nelze vyvoditi, že by toto bydliště se musilo nacházeti na území republiky Československé. K provozování živnosti v nějakém místě není nezbytně nutný nepřetržitý pobyt v místě, kde se živnost provozuje, čemuž nasvědčuje i předpis § 55 živn. řádu, podle něhož každý živnostník může provozovati svou živnost také náměstkem (obchodvedoucím). Živnostník sám nemusí bydliti v místě, kde se živnost provozuje a nemusí tedy bydliti ani v tuzemsku. Poněvadž pak předpis § 8 živn. řádu, který za předpokladu formální reciprocity klade cizince na roveň tuzemcům, pokud jde o nastoupení a provozování živnosti, nestanoví požadavek, aby cizinci bydlili v tuzemsku, dlužno dospěti k závěru, že žal. úřad vychází z mylného právního názoru, když v nař. rozhodnutí vylučuje st-le z nastoupení živnosti jedině proto, že nemá na území Československé republiky řádné bydliště.

Č. 12.595.

Řízení před nss. — Živnostenské právo: I. V řízení před nss o stížnosti živn. společenstva na rozhodnutí, kterým byly jeho námitky proti udělení hostinské koncese zamítnuty z věcných důvodů, nedostává se osobě, již tato koncese byla udělena, legitimace k výtce, že námitky vznesené společenstvem měly býti žal. úřadem odmítnuty. — **II.** K osvobození od průkazu způsobilosti podle § 3 odst. 1 bodu 1 lit. a) zákona č. 112/1927 Sb. se nevyžaduje, aby osoba, jež nabyla hostinské koncese před účinností tohoto zákona, tuto osobně provozovala.

(Nález z 27. října 1936 č. 15.679/36.)

V ě c: Společenstvo hostinských a výčepníků ve Strakonicih proti rozh. zem. úřadu v Praze z 23. srpna 1933 o koncesi hostinské a výčepnické.